

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
t. č. v X.

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2176/2, 130 00 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2024, č. j.: CPR-39820-42/ČJ-2024-931200-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2024, č. j.: CPR-39820-42/ČJ-2024-931200-ZZC, jímž byla podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), o 80 dnů prodloužena doba jeho zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalované ze dne 26. 7. 2024, č. j.: CPR-39820-6/ČJ-2024-931200-ZZC.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaná nedostatečně a jednostranně odůvodnila svůj postup, když přistoupila k zajištění pouze na základě nelegálnosti vstupu a pobytu žalobce

na území. Jde-li o finanční záruku podle ust. § 123c z.p.c., měla to být žalovaná, kdo převezme aktivní roli a žalobci prezentuje tuto alternativu. K jiným alternativám se žalovaná vyjádřila toliko strohým odcitováním příslušných zákonných ustanovení a konstatováním nemožnosti jejich uplatnění. Zvláštní opatření mají být ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 21. 5. 2020, č. j.: 7 Azs 417/2019-60, uplatněna přednostně a teprve při nemožnosti či neúčelnosti jejich aplikace má být aplikováno zajištění. Žalobce přiložil nájemní smlouvu k bytu na adrese X., a nesouhlasil s tvrzením o vyloučení možnosti zdržování se na místě pobytu.

3. Žalobce dále namítal, že prodloužení zajištění v délce 80 dnů neumožňuje dostatečný soudní přezkum v rozumných intervalech tak, jak toto právo vyplývá ze čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Citoval rozhodnutí NSS ze dne 4. 9. 2012, č. j.: 7 As 97/2012-26, podle něhož má být doba zajištění stanovena nejvýše zhruba v měsíčních intervalech, stran požadavku na periodicitu přezkumu odkázal též na rozhodnutí NSS ze dne 9. 10. 2014, č. j.: 2 Azs 57/2014-28, a rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn.: IV. ÚS 1020/2015. Ohledně zavedení institutu podání žádosti o propuštění ze zařízení dle ust. § 129a z.p.c. NSS shledal v rozhodnutí ze dne 13. 11. 2019, č. j.: 6 Azs 170/2019-50, problém v nastavení parametrů přezkumu zákonnosti trvání zajištění, resp. v totožné délce lhůty pro podání správní žaloby proti rozhodnutí o zajištění a lhůty, po jejímž uplynutí lze teprve žádat o propuštění ze zajištění. Pokud ust. § 129a odst. 3 z.p.c. zamezuje cizinci v přístupu k soudnímu přezkumu v rozumných intervalech, má žalovaná stanovit v rozhodnutích podstatně kratší intervaly. Vzhledem k rozsudku Krajského soudu v Brně, č. j.: 41 A 21/2021-32, žalovaná pochybila, jelikož nestanovila konkrétní kroky při realizaci vyhoštění s konkrétním časovým odhadem.
4. Žalobce pokračoval ve své žalobní argumentaci námitkou, že napadené rozhodnutí v celém rozsahu vykazuje zmatečnost a nedostatek individuálního posouzení okolností případu. Celou dobu spolupracuje, X., nikdy se neskrýval před úředními orgány a při zadržení nekladl žádný odpor, což žalovaná nevzala v úvahu. Na území se nachází jeho přítelkyně, s níž chce strávit své poslední dny v České republice, po vyhoštění nebudou mít možnost se celé roky vidět, což má na žalobce špatný psychický vliv.
5. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že v daném případě shledala naplnění všech podmínek ust. § 124 odst. 3 z.p.c. Žalobce odmítl možnost dobrovolného návratu do země původu, a tudíž běžela v době vydání napadeného rozhodnutí objektivní překážka vyhoštění, když se nepodařilo i přes urgence činěné k Velvyslanectví Marockého království ověřit žalobcovu totožnost a zajistit jeho přepravní doklady k vycestování. Žalobci bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění, a přesto na území nadále setrval, čímž vyjádřil neúctu k právnímu řádu České republiky a Evropské unie. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně popsala, proč nepřistoupila k použití mírnějších opatření. Délka prodloužení zajištění byla určena s ohledem na průtahy Velvyslanectví Marockého království při vydávání náhradních cestovních dokladů, na nutnost obstarání letenky a na komunikaci s domovským státem stran převzetí žalobce. Se svou přítelkyní se pouze několikrát viděl, nesdíleli společnou domácnost a pouze do budoucna plánují společné bydlení, což nelze považovat za dlouhodobý vztah cizinců. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

7. Jak vyplývá z protokolu žalované, č. j.: CPR-39820-1/ČJ-2024-931200-ZZC, žalobce se dne 25. 7. 2024 dostavil X. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob a má zakázán vstup do Schengenského prostoru. Z toho důvodu byl zajištěn podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.
8. V rámci podání vysvětlení dne 25. 7. 2024, o němž byl vyhotoven protokol, č. j.: CPR-39820-10/ČJ-2024-931200-ZZC, žalobce uvedl, že věděl pouze o správním vyhoštění na jeden rok, vykonatelném od 12. 5. 2022. Pokud jde o druhé správní vyhoštění, vykonatelné od 14. 11. 2022, X., přičemž písemnost od Policie České republiky převzal, ale vzhledem k neznalosti českého jazyka neporozuměl jejímu obsahu. V době po vydání výjezdního příkazu ze dne 9. 11. 2022 se zdržoval X. a do České republiky přijel dne 24. 7. 2024, X. Cestovní doklad ztratil v X., v České republice hodlá brigádnicky pracovat v X., bydlení má zajištěno u přítelkyně v X. Jedná se o nájemní bydlení, v němž bydlí ještě X., žalobce se na placení nájemného nebude podílet. Se svou přítelkyní byl od roku 2022 pouze deset dnů, udržuje s ní kontakt přes sociální síť a telefon. Je zdravý, s ničím se neléčí, v České republice nemá žádné závazky, pohledávky ani žádný majetek, rovněž nemá žádnou vyživovací povinnost a o nikoho se osobně nestará. V zemi původu nemá problémy se státním zřízením, nýbrž se šarvátkami mezi místními kmeny.
9. Dne 26. 7. 2024 bylo pod č. j.: CPR-39820-6/ČJ-2024-931200-ZZC žalobci vydáno rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, přičemž doba jeho zajištění byla stanovena na 100 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že u žalobce byly dány důvody pro zajištění za účelem správního vyhoštění, neboť zde je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná nejprve hodnotila podmínky uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 z.p.c., přičemž se věnovala všem formám těchto opatření podle písm. a) až d). Žalobce podruhé mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a neskytá záruku, že bude plnit povinnosti uložené mu správním orgánem. Nejevil žádný zájem na opuštění území, nechtěl vycestovat a z jeho jednání je zřejmé, že by dobrovolně neopustil území Schengenského prostoru. Doba zajištění byla stanovena na 100 dnů od omezení osobní svobody, a to s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění. Žalobce nedisponuje cestovním dokladem, bude třeba vystavit doklad náhradní. V žalobcově věci není dána překážka vycestování.
10. Napadeným rozhodnutím ze dne 29. 10. 2024 byla o 80 dnů prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalované ze dne 26. 7. 2024. Žalovaná nejprve popsala okolnosti žalobcova zajištění a následný průběh správního řízení. Vzhledem ke zprávě žalované, podle níž byly započaty úkony vedoucí k ověření totožnosti žalobce, kdy se žalovaná snaží komunikovat s Velvyslanectvím Marockého království, nebylo dosud možné realizovat výkon správního vyhoštění. Dále se žalovaná věnovala možnosti uložení zvláštních opatření ve smyslu ust. § 123b odst. 1 bodů a), b), c), d) z.p.c., avšak neshledala důvod pro aplikaci žádného z nich. Žalovaná k prodloužení lhůty trvání zajištění poznamenala, že musí vyčkat reakce země původu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu bývá různá a nelze ji dopředu přesně určit. Po vystavení náhradního cestovního dokladu bude neprodleně přistoupeno k zajištění realizace správního vyhoštění.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 z.p.c.

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž přihlížel i k případným nezákonnostem nad rámec žalobních bodů v souladu se závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle ust. § 123 odst. 1 z.p.c. *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je *zvláštní opatření za účelem vycestování* uloženo; *peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
14. Podle ust. § 124 odst. 3 z.p.c. *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
15. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j.: 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (ust. § 123b odst. 4 věta druhá z.p.c.); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Možností uložení některého ze zvláštních opatření se žalovaná zabývala na s. 6 - 7 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěla k závěru, že by takový postup nebyl účelný, a to zejména s ohledem na žalobcovo opakované nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění, které demonstruje jeho postoj k právnímu řádu České republiky. Žalobce neměl snahu vycestovat z České republiky, sám uvedl, že nedisponuje dostatečnou finanční hotovostí ke složení finanční záruky, ani se na území nenachází osoba, která by za něj mohla záruku složit, do doby vydání rozhodnutí nebyla žádná záruka nabídnuta. Žalobce nectil zákony České republiky, nerespektoval povinnosti mu uložené, je bez finančních prostředků a bez přihlášeného bydliště v České

republice. Žalobce sám nemá snahu svou situaci řešit, bydlení měl zajištěno bez jakéhokoli právního titulu, když v předložené nájemní smlouvě ze dne X. (obsažené též ve správním spisu) figuruje pět osob X. Nájemní byt tudíž může snadno opustit, a tak se stát nedosažitelným pro účely kontrol. Na základě toho žalovaná dovodila, že nelze očekávat, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. Soud přisvědčil závěru žalované, že za této situace by uložení zvláštních opatření podle ust. § 123b z.p.c. nesplnilo kýžený účel, trvá důvodná obava, že by uložení toliko zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Soud k tomu doplňuje, že v daném případě se nejedná o porušení zásady proporcionality nebo zásady minimalizace zásahů do osobní svobody cizince. Nejde totiž o standardní situaci, kdy postačuje vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, na jehož základě cizinec z území vycestuje (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j.: 1 As 132/2011-51), což lze dovodit z žalobcovy pobytové historie. Žalobce svým předchozím chováním oslabil svou důvěryhodnost, a tak nelze očekávat, že by poskytoval správním orgánům potřebnou součinnost, natož pak, že z území České republiky vycestuje dobrovolně. K naplnění účelu správního vyhoštění žalobce je v daném případě nutné využít institutu prodloužení zajištění. Námitka žalobce, že v daném případě nebyly dány důvody pro prodloužení jeho zajištění a že mělo být přistoupeno k uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování cizince, není důvodná. Žalobce se rovněž mylí, domnívá-li se, že návrh na poskytnutí finanční záruky měl být vznesen ze strany žalované. Ustanovení § 123b z.p.c. je konstruováno na iniciativě cizince, který má být zajištěn, a nikoli na návrhu správního orgánu. Své právní závěry žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnila a uvedla, proč přistoupila k zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění a proč nebylo užito mírnějšího opatření. Soud v postupu žalované neshledal žádné pochybení, které by mělo za následek nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Také námitky žalobce označující napadené rozhodnutí za nezákonné či nepřezkoumatelné tudíž nejsou důvodné.

16. Ústavní soud nálezem pléna ze dne 19. 7. 2022, sp. zn.: Pl. ÚS 12/19, publ. pod č. 279/2022 Sb., zamítl návrh NSS na zrušení ust. § 129a odst. 3 z.p.c. Ústavní soud totiž dospěl k závěru, že předmětné ustanovení není v rozporu s ústavním pořádkem, resp. s právem na přístup k soudu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a na soudní přezkum rozhodování orgánů veřejné správy podle čl. 36 odst. 2 Listiny, jakož ani s právem na osobní svobodu podle čl. 8 Listiny a právem na přezkum zákonnosti zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jak přitom Ústavní soud uvedl v odůvodnění nálezu, Evropský soud pro lidská práva ve své judikatuře akceptuje, pokud periodický přezkum zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění probíhá v intervalech od dvou do čtyř měsíců (vizte rozsudky ze dne 2. 10. 2012 ve věci *Abdulkhakov proti Rusku*, stížnost č. 14743/11, odst. 214; ze dne 5. 6. 2012 ve věci *Soliev proti Rusku*, stížnost č. 62400/10, odst. 57-62, či ze dne 5. 6. 2012 ve věci *Khodzhamberdiyev proti Rusku*, stížnost č. 64809/10, odst. 108-114; ze dne 2. 4. 2019 ve věci *Aboya Boa Jean proti Maltě*, stížnost č. 62676/16, odst. 77). Tvzení žalobce o zamezení přístupu k efektivnímu soudnímu přezkumu v rozumných intervalech vzhledem k aktuálně účinnému znění ust. § 129a odst. 3 z.p.c. se tudíž jeví zcela nedůvodným.
17. Žalobcově námitce, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nelze přisvědčit. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zhodnotila soukromé a rodinné poměry žalobce a přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí na osobní sféru žalobce. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že bylo zjištěno, že žalobce na území České republiky nesdílí společnou domácnost s žádnou

osobou. Žalobce je svobodný, bezdětný, jeho X. žijí v zemi původu. S přítelkyní, jež ani nevěděla o nezákonnosti jeho pobytu, se od roku 2022 viděl jen deset dnů, nikdy spolu nebydleli. Jak bylo zjištěno z vytěžení žalobcovy přítelkyně, od října 2023, kdy se seznámili přes internet, ji žalobce v X. navštívil třikrát, kdy u ní pobýval maximálně dva dny, X. Žalobce v České republice o nikoho nepečuje, nežijí zde žádní jeho jiní příbuzní či rodinní příslušníci a, jak sám také uvedl, nemá zde žádný majetek, žádné dluhy ani pohledávky. Ve vztahu k závažnosti ohrožení zájmů společnosti tak podle žalované nepředstavuje napadené rozhodnutí nepřiměřený zásah do osobní sféry žalobce. Soud s právním názorem žalované souhlasí.

18. Soud se dále zabýval žalobcovou námitkou, že doba trvání prodloužení zajištění byla v žalobcově případě stanovena v rozporu se zákonem, a i v tomto případě dospěl k závěru, že námitka není důvodná. Z rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, plyne, že hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění, resp. o jeho prodloužení, uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti. V citovaném rozsudku NSS uvedl: *„Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu).“* Žalovaná dostala shora předestřeným judikатурním požadavkům. Uvedla, že od Velvyslanectví Marockého království dosud neobdržela odpověď na žádost o ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu, teprve poté bude realizováno správní vyhoštění žalobce do země původu. Bude však nutné zajistit pro doprovázející policisty letenky do Maroka a zajištění převzetí žalobce policejními orgány země původu. Žalovaná tedy dosud nemohla realizovat správní vyhoštění, jelikož žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem. Podle žalované sice aktuálně nelze přesně určit časový interval pro realizaci vyhoštění, nicméně ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu v době prodloužení zajištění je možné, přičemž doba prodloužení trvání zajištění o 80 dnů se jeví přiměřenou. V tomto ohledu nelze žalované nic vytknout, odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k délce prodloužení zajištění je podrobné a přezkoumatelné. Žalovaná tak dostala požadavkům kladeným na odůvodnění délky prodloužení zajištění cizince, když uvedla naplánované kroky pro realizaci správního vyhoštění v souladu se závěry soudní rozhodovací praxe. Soud se neztotožňuje s námitkou, že by rozhodnutí žalované bylo netransparentní, je z něj naopak jednoznačně zřejmé, proč bylo přistoupeno k prodloužení zajištění, a to o 80 dnů. Takto stanovená délka prodloužení zajištění odpovídá ust. § 125 odst. 1 z.p.c. a soud ji neshledal nikterak nepřiměřenou výše uvedeným okolnostem případu.
19. Lze souhlasit s žalobcovým názorem, že je vyloučeno paušalizované rozhodnutí ve věcech skupin zajišťovaných cizinců. Nelze však přisvědčit námitce, že napadené rozhodnutí je příkladem takového postupu. Důvodem pro zajištění žalobce je naplnění účelu správního vyhoštění. Žalovaná přitom na základě konkrétních skutkových okolností (nikterak paušalizovaně, jak namítá žalobce) uzavřela, že u žalobce existuje reálné riziko maření rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž jeho pobyt na území je nežádoucí a představuje bezpečnostní riziko, pro které je evidován v Schengenském informačním systému (na

uvedeném nic nemění ani chování žalobce počínaje až obdobím těsně před jeho zajištěním, jež je v žalobě označeno za poskytování součinnosti).

20. Žalovaná postupovala v souladu se zákonem, proporcionálně, transparentně a v souladu se zásadou individualizace. Napadené rozhodnutí reflektuje veřejný zájem a odpovídá okolnostem daného případu, přičemž stanovená doba prodloužení zajištění není nijak excesivní ani nepřiměřená. Na napadené rozhodnutí nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaná v napadeném rozhodnutí rovněž uvedla, jaké konkrétní kroky směřující k realizaci správního vyhoštění žalobce budou provedeny ve vymezeném časovém rámci.
21. S ohledem na uvedené lze uzavřít, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spisu. Žalovaná se dostatečně, srozumitelně a přezkoumatelně vypořádala s naplněním podmínek pro prodloužení žalobcova zajištění a své závěry v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnila. Ve shodě s žalovanou má soud za to, že v případě žalobce byly splněny zákonné podmínky pro prodloužení zajištění dle ust. § 124 odst. 3 z.p.c.
22. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. listopadu 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce

